

kapitel 1

*

”VÄNTA!” säger Jenna och viftar med handen. ”Nu kommer han! Huka dig!”

Jenna och Susanna står med sina cyklar bakom en stor buske. Visst inser de att det förmodligen ser dumt ut, att det garanterat ser misstänkt ut, men de står där i alla fall. Susanna väntar på att de ska gå och Jenna väntar på något helt annat.

Susanna böjer sig över styret. Hennes glasögon glider ner på nästippen, hon petar irriterat upp dem.

”Vad jobbig du är, Jenna”, fräser hon och råkar komma åt ringklockan med armbågen.

Det låter alldeles för mycket.

”Men, schhh!” väser Jenna och smäller till henne. ”Var diskret, då!”

”Diskret! Kallar du detta *diskret*?”

Susanna fnyser. Jenna svarar inte. Istället försöker hon peta fram ett lagom stort tithål bland allt det gröna. Grenarna gnäller när de tvingas böja på sig och löven rasslar surt. Men där. Där är han. Sakarias, Sakke, Sakke klass 9A, Sakke sidan 22 i skolkatalogen, Sakke sittande, *andra från vänster*. Sakke med svart hår, luvtröja och slitna jeans.

Jennas Sakke.

Eller nja.

Jennas blivande Sakke.

”Men kan vi inte gå nån gång?” tjatar Susanna och börjar rycka i styret.

Ringklockan plingar igen.

”Schhh!” fräser Jenna.

Sakke står och pratar med några killar i sin klass. Det är Tobbe, det är Nikke och det är Han Som Jenna Alltid Glömmer Namnet På. De skrattar. Jenna hör genast vilket skrott som är Sakkes. Bland tusentals människor skulle hon höra vilket skrott som var Sakkes.

Bland hundratusentals.

”Nu går jag”, säger Susanna.

Genom tithålet i busken (som kanske inte är sådär jättediskret men det skiter Jenna i) ser Jenna att killarna börjar skratta högt åt någonting, och Sakke får en dunk i ryggen av Nikke, och de flinar mot varandra, och Sakkes leende är finast av alla, och solen skiner på honom och får det svarta håret att glitterglänsa, och hela han liksom LYSER, och fan vad söt han är, och ett, två, tre hoppar killarna upp på cyklarna. Tobbe, Nikke och Han Som Jenna Alltid Glömmer Namnet På åker åt ett håll, Sakke åt ett annat.

Åt Jennas håll.

”Nu”, säger Jenna. ”Nu åker vi.”

”Nä-ä, ska vi skugga honom *igen*?” gnäller Susanna. ”Hur gammal är du?”

”Kom nu. Han ska ju ändå åt vårt håll.”

”Vadå, menar du att idag ska bli dagen då du faktiskt hälsar på honom?”

”Kanske.”

”Ja, det verkar ju hemskt troligt.”

”Och vad menar du med det? Vad negativ du är jämt, himla neggo! Nu åker vi, sa jag.”

Jenna hoppar upp på sin cykel och slår surt undan stödet.

Susanna lägger armen på hennes axel.